

Историята на Ахикар

ВЪВЕДЕНИЕ

Имаме в Историята на Ахикар един от най-древните източници на човешка мисъл и мъдрост. Влиянието му може да се проследи чрез легендите на много хора, включително Корана, Стария и Новия завет.

Мозайка, намерена в Тревес, Германия, изобразява сред мъдреците по света характера на Ахикар. Ето и неговата пъстра приказка.

Датата на тази история е предмет на оживена дискусия. Учените най-накрая го описват за първи век, когато се оказва, че са погрешни от оригиналната история, появила се в арамейски папирус от 500 г. пр. н. е. сред руините на Елефантина.

Историята очевидно е измислица, а не история. Всъщност читателят може да се запознае с нея в допълнителните страници на „Арабските нощи“. Написано е брилянтно, а повествованието, което е изпълнено с действие, интриги и неуспешно бягство, задържа вниманието до последно. Свободата на въображението е най-ценното притежание на писателя.

Писането се разделя на четири фази: (1) Разказът; (2) Учението (забележителна поредица от Притчи); (3) Пътуването до Египет; (4) Приликите или притчите (с които Ахикар завършва образованието на заблудилия се племенник).

ГЛАВА 1

Ахикар, великият везир на Асирия, има 60 жени, но е съдено да няма син. Затова той осиновява своя племенник. Тъпче го с мъдрост и знание повече, отколкото с хляб и вода.

1 Историята на Хайкар Мъдрият, везир на царя Сенахериб, и за Надан, син на сестрата на Хайкар Мъдреца.

2 Имаше един везир в дните на цар Сенахериб, син на Сархадум, цар на Асирия и Ниневия, мъдър човек на име Хайкар, и той беше везир на цар Сенахериб.

3 Той имаше богатство, богатство и много блага, беше умел, мъдър, философ, по знание, мнение и управление, беше се оженил за шестдесет жени и беше построил замък за всяка от тях.

4 Но с всичко това той нямаше дете от никого. от тези жени, които може да са негови наследници.

5 И той беше много тъжен поради това и един ден той събра астролозите, учените мъже и магьосниците и им обясни състоянието си и въпроса за неговото безплодие.

6 И те му казаха: „Иди, принеси жертва на боговете и ги помоли, за да може да те осигурят с момче.“

7 И той направи, както му казаха, и принесе жертви на идолите, и ги молеше, и ги умоляваше с молба и молба.

8 И те не му отговориха нито дума. И той си отиде наскърбен и унил, с болка в сърцето си.

9 И той се върна и умоли Всевишния Бог, и повярва, умолявайки Го с пламък в сърцето си, казвайки: „О, Всевишни Боже, о, Създателю на небесата и на земята, о, Създателю на всички сътворени неща!

10 Умолявам те да ми дадеш момче, за да мога да бъда утешен от него, за да може да присъства на моето здраве, за да може да затвори очите ми и за да ме погребее.

11 Тогава до него дойде глас, който казваше: „Доколкото си разчитал преди всичко на изваяни идоли и си им принасял жертви, поради тази причина ще останеш бездетен през целия си живот.

12 Но вземи Надан сина на сестра си и го направи свое дете и го научи на своето учение и на доброто си възпитание, и при смъртта ти той ще те погребее.“

13 Тогава той взе Надан, сина на сестра си, който беше малко кърмаче. И го предаде на осем кърмачки, за да го кърмят и да го отглеждат.

14 И те го отгледаха с добра храна и нежно възпитание и копринени дрехи, пурпурно и червено. И той седеше на копринени канапе.

15 И когато Надан порасна голям и проходи, издигайки се като висок кедър, той го научи на добри обноски и писане, наука и философия.

16 И след много дни цар Сенахериб погледна Хайкар и видя, че е остарял много, и освен това му каза:

17 „О, мой почитан приятел, умел, доверен, мъдър, губернатор, мой секретар, мой везир, мой канцлер и директор; наистина си много остарял и натежал с години; и твоето заминаване от този свят трябва да е близо.

18 Кажи ми кой ще има място в службата ми след теб. И Хайкар му каза: „О, господарю, нека главата ти живее вечно! Има Надан, синът на сестра ми, направих го свое дете.

19 И аз го отгледах и го научих на моята мъдрост и моето знание.

20 И царят му каза: „О, Хайкар! доведи го при мен, за да го видя и ако го намеря подходящ, постави го на твое място; и ти ще тръгнеш по пътя си, за да си починаш и да изживееш остатък от живота си в сладка почивка.

21 Тогава Хайкар отиде и представи Надан сина на сестра си. И той отдаде почит и му пожела власт и чест.

22 И той го погледна и му се възхити и му се зарадва и каза на Хайкар: „Това ли е твоят син, о Хайкар? Моля се Бог да го запази. И както ти служи на мен и баща ми Сархадум, така нека това твое момче ми служи и изпълни моите начинания, моите нужди и моя бизнес, така че да мога да го почитам и да го направя могъщ заради теб.

23 И Хайкар се поклони на царя и му каза: „Да живее главата ти, о, господарю мой царю, завинаги! Моля те да бъдеш търпелив с момчето ми Надан и да простиш грешките му, за да може да ти служи както е подходящо.

24 Тогава кралят му се закле, че ще го направи най-великият от любимците си и най-могъщият от приятелите си и че ще бъде с него с цялата си почит и уважение. И той му целуна ръцете и се сбогува с него.

25 И той взе Надан. сина на сестра му с него и го настави в гостна и се зае да го учи ден и нощ, докато го натъпче с мъдрост и знание повече, отколкото с хляб и вода.

ГЛАВА 2

„Алманах на бедния Ричард“ от древни дни. Безсмъртни правила за човешко поведение относно пари, жени, облекло, бизнес, приятели. Особено интересни поговорки се намират в стихове 12, 17, 23, 37, 45, 47. Сравнете стих 63 с част от днешния цинизъм.

1 Така го научи, като каза: „О, сине мой! чуйте речта ми и следвайте съвета ми и запомнете какво казвам.

2 О, сине мой! ако чуеш дума, остави я да умре в сърцето ти и не я откривай на друг, за да не стане разгорещен въглен и да изгори езика ти и да причини болка в тялото ти, и да спечелиш укор и да бъдеш посрамен пред Бога и мъж.

3 О, сине мой! ако сте чули съобщение, не го разпространявайте; и ако си видял нещо, не го казвай.

4 О, сине мой! направи красноречието си лесно за слушателя и не бързай да отговаряш.

5 О, сине мой! когато чуеш нещо, не го крий.

6 О, сине мой! не развързвайте запечатан възел, нито го развързвайте и не запечатвайте разхлабен възел.

7 О, сине мой! не пожелавай външната красота, защото тя избледнява и изчезва, но почитеният спомен трае вечно.

8 О, сине мой! нека една глупава жена не те мами с речта си, за да не умреш от най-нещастната смърт и тя да те оплете в мрежата, докато не бъдеш впримчен.

9 О, сине мой! не пожелавай жена, прикована в леглото с дрехи и мазила, която е презряна и глупава в душата си. Горко ти, ако ѝ дадеш нещо, което е твое, или ѝ повериш това, което е в ръката ти, и тя те подмами в грях, и Бог да ти се разгневи.

10 О, сине мой! не бъди като бадемовото дърво, защото то пуска листа преди всички дървета и ядлив плод след всички тях, но бъди като черницата, която ражда ядлив плод преди всички дървета и листа след всички тях.

11 О, сине мой! наведи ниско главата си и смекчи гласа си, и бъди учтив, и върви по правия път, и не бъди глупав. И не повишавай гласа си, когато се смееш, защото ако една къща беше построена със силен глас, магарето би построило много къщи всеки ден; и ако ралото беше задвижвано от силата, плугът никога нямаше да се измъкне изпод раменете на камилите.

12 О, сине! премахването на камъни с мъдър човек е по-добро от пиенето на вино с нещастен човек.

13 О, сине мой! излей виното си върху гробовете на праведните и не пий с невежи, презрени хора.

14 О, сине мой! привържете се към мъдрите хора, които се боят от Бога и бъдат като тях, и не се приближавайте до невежите, за да не станете като него и да научите пътищата му.

15 О, сине мой! когато си намериш другар или приятел, опитай го и след това го направи другар и приятел; и не го хвалете без изпитание; и не разваляй речта си с човек, който няма мъдрост.

16 О, сине мой! докато обувка стои на крака ти, ходи с нея по тръните и направи път за сина си, и за дома си, и за децата си и опъни кораба си, преди да тръгне по морето и вълните му и да потъне, и не може ли запазени.

17 О, сине мой! ако богатият изяде змия, казват: „Това е от неговата мъдрост“, а ако я изяде беден човек, хората казват: „От глада си“.

18 О, сине мой! той се задоволява с ежедневния ти хляб и твоите блага и не пожелавай чуждото.

19 О, сине мой! не бъди ближен на глупавия и не яж хляб с него, и не се радвай на бедствията на ближните си. Ако врагът ти те онеправдае, покажи му милост.

20 О, сине мой! човек, който се бои от Бога, страхувай се от него и го почитай.

21 О, сине мой! невежият пада и се спъва, а мъдрият и да се спъва, не се поклаща, а и да падне, бързо става, а ако е болен, може да се погрижи за живота си. Но що се отнася до невежия, глупав човек, за неговата болест няма лекарство.

22 О, сине мой! ако при теб се приближи човек, който е по-нисш от теб самия, тръгни напред да го посрещнеш и останеш прав; и ако той не може да ти отплати, неговият Господ ще ти отплати вместо него.

23 О, сине мой! не щади да биеш сина си, защото удрянето на сина ти е като тор в градината, и като връзване на устата на кесия, и като връзване на животни, и като залостяване на врата.

24 О, сине мой! въздържай сина си от нечестие и го научи на нрави, преди той да се разбунтува срещу теб и да те доведе до презрение сред хората и ти да проведиш главата си по улиците и събранията и да бъдеш наказан за злото на неговите нечестиви дела.

25 О, сине мой! вземи си дебел вол с препуциум и голямо магаре с копитата, а не си вземай вол с големи рога, нито се сприятелявай с хитър човек, нито си вземай свадлив роб, нито крадлива слугиня за всичко, което извършиш за тях ще ги съсият.

26 О, сине мой! да не те проклинат родителите ти и Господ да бъде доволен от тях; защото е казано: „Който презира баща си или майка си, нека умре със смъртта (има предвид смъртта на греха); а който почита родителите си, ще удължи дните и живота си и ще види всичко добро.“

27 О, сине мой! не върви по пътя без оръжие, защото не знаеш кога врагът може да те срещне, така че да си готов за него.

28 О, сине мой! не бъди като голо дърво без листа, което не расте, но бъди като дърво, покрито с

листата и клоните си; защото човекът, който няма нито жена, нито деца, е опозорен в света и е мразен от тях като дърво без листа и безплодни.

29 О, сине мой! бъди като плодоносно дърво край пътя, чиито плодове се ядат от всички, които минават, и зверовете на пустинята почиват под сянката му и ядат от листата му.

30 О, сине мой! всяка овца, която се отклони от пътя си, и другарите ѝ стават храна за вълка.

31 О, сине мой! не казвай: „Моят господар е глупак, а аз съм мъдър“ и не разказвай речта на невежеството и глупостта, за да не бъдеш презрян от него.

32 О, сине мой! не бъди от онези слуги, на които техните господари казват: „Махни се от нас“, но бъди от онези, на които казват: „Приблужи се и се приблужи до нас“.

33 О, сине мой! не гали роба си в присъствието на другаря му, защото не знаеш кой от тях ще бъде най-ценен за теб в крайна сметка.

34 О, сине мой! не се страхувай от твоя Господ, Който те е създал, за да не мълчи Той за теб.

35 О, сине мой! направи речта си честна и подслади езика си; и не позволявай на другаря си да стъпи крака ти, за да не стъпи друг път гърдите ти.

36 О, сине мой! ако победиш мъдър човек с дума на мъдрост, тя ще се спотайва в гърдите му като фино чувство на срам; но ако намачкаш невежия с пръчка, той нито ще разбере, нито ще чуе.

37 О, сине мой! ако изпратиш мъдър човек за нуждите си, не му давай много заповеди, защото той ще свърши работата ти, както искаш; и ако изпратиш глупав, не му заповядвай, а иди сам и си върши работата, защото ако ти заповядаш му, той няма да направи това, което желаете. Ако те изпратят по работа, побързай да я изпълниш бързо.

38 О, сине мой! не си прави враг човек, който е по-силен от себе си, защото той ще вземе мярката ти и ще ти отмъсти.

39 О, сине мой! изпитай сина си и слугата си, преди да им повериш имуществото си, за да не ги разграбят; тъй като този, който има пълна ръка, се нарича мъдър, дори ако е глупав и невеж, а този, който има празна ръка, се нарича беден, невеж, дори и да е принцът на мъдреците.

40 О, сине мой! Ядох колоцинт и глътнах алое и не намерих нищо по-горчиво от бедност и недостиг.

41 О, сине мой! научи сина си на пестеливост и глад, за да се справя добре в управлението на домакинството си.

42 О, сине мой! не учете невежия на езика на мъдреците, защото това ще бъде тежко за него.

43 О, сине мой! не показвай състоянието си на приятеля си, за да не бъдеш презрян от него.

44 О, сине мой! слепотата на сърцето е по-тежка от слепотата на очите, защото слепотата на очите може да бъде направлявана малко по малко, но слепотата на сърцето не е направлявана и то напуска правия път и тръгва по крив начин.

45 О, сине мой! препъването на човека с крака му е по-добро от препъването на п с езика му.

46 О, сине мой! приятел, който е наблизил, е по-добър от по-добър брат, който е далеч.

47 О, сине мой! красотата избледнява, но ученето продължава и светът изчезва и става суетен, но доброто име нито става суетно, нито избледнява.

48 О, сине мой! човекът, който няма почивка, смъртта му е по-добра от живота му; и гласът на плача е по-добър от звука на пеенето; тъй като скръбта и плачът, ако има страх от Бога, са по-добри от звука на пеенето и веселието.

49 О, дете мое! жабешкият бут в твоята ръка е по-добър от гъската в гърнето на ближния ти; и овца близо до теб е по-добра от вол надалеч; и едно врабче в ръката ти е по-добро от хиляда летящи врабчета; и бедността, която се събира, е по-добра от разпиляването на много храна; и жива лисица е по-добра от мъртъв лъв; и един фунт вълна е по-добър от един фунт богатство, имам предвид злато и сребро; защото златото и среброто са скрити и покрити в земята и не се виждат; но вълната стои по пазарите и се вижда и е красота за този, който я носи.

50 О, сине мой! малко състояние е по-добро от разпръснато състояние.

51 О, сине мой! живо куче е по-добро от умрял бедняк.

52 О, сине мой! беден човек, който постъпва правилно, е по-добър от богат човек, който е мъртъв в грехове.

53 О, сине мой! Пази дума в сърцето си и тя ще бъде много за теб, и внимавай да не разкриеш тайната на своя приятел.

54 О, сине мой! дума да не излиза от устата ти, докато не се посъветваш със сърцето си. И не заставай между хора, които се карат, защото от лоша дума идва кавга, а от кавга идва война, а от война идва битка, и ти ще бъдеш принуден да свидетелстваш; но бягай оттам и си почини.

55 О, сине мой! не се противопоставяй на човек, който е по-силен от себе си, но придобий търпелив дух, издръжливост и честно поведение, защото няма нищо по-превъзходно от това.

56 О, сине мой! не мрази първия си приятел, защото вторият може да не продължи.

57 О, сине мой! посетете бедния в неговото страдание и говорете за него в присъствието на султана и полагайте усърдие да го спасите от устата на лъва.

58 О, сине мой! не се радвай на смъртта на врага си, защото след малко ще бъдеш негов близък и този, който ти се подиграва, уважавай и почитай и бъди предварително с него в поздрав.

59 О, сине мой! ако водата се спре на небето и черна врана стане бяла и смирната стане сладка като мед, тогава невежите хора и глупаците биха могли да разберат и да станат мъдри.

60 О, сине мой! ако искаш да бъдеш мъдър, възпре езика си да не лъже, и ръката си да не краде, и очите си да не гледат злото; тогава ще се наречеш мъдър.

61 О, сине мой! нека мъдрият да те бие с тояга, но нека глупавият не те маже със сладък мехлем. Бъди смирен в младостта си и ще бъдеш почитан в старините си.

62 О, сине мой! не устои на човек в дните на силата му, нито на река в дните на нейното наводнение.

63 О, сине мой! не бързайте със сватбата на жена си, защото, ако стане добре, тя ще каже: „Господарю мой, снабди се с храна за мен“; и ако се окаже лошо, тя ще го оцени кой е причината за това.

64 О, сине мой! който е елегантен в облеклото си, такъв е и в речта си; и който има подъл вид в облеклото си, той е същият и в речта си.

65 О, сине мой! ако си извършил кражба, съобщи го на султана и му дай дял от нея, за да се избавиш от него, защото в противен случай ще изтърпиш горчивина.

66 О, сине мой! направете приятел с човека, чиято ръка е доволна и пълна, и не правете приятел с човека, чиято ръка е затворена и гладна.

67 Има четири неща, в които нито кралят, нито неговата армия могат да бъдат сигурни: потисничество от страна на везира и лошо управление, и извращение на волята, и тирания над поданика; и четири неща, които не могат да бъдат скрити: разумният, и глупавият, и богатият, и бедният.'

ГЛАВА 3

Ахикар се оттегля от активно участие в държавните дела. Той предава имуществото си на коварния си племенник. Ето невероятната история за това как един неблагодарен развратник се превръща във фалшификатор. Умен заговор за оплитане на Ахикар води до осъждането му на смърт. Явно края на Ахикар.

1 Така каза Наіqâr и когато завърши тези заповеди и поговорки към Надан, сина на сестра си, той си въобрази, че ще ги спази всичките, и не знаеше, че вместо това той му показва умора, презрение и подигравка.

2 След това Хайкар седеше неподвижен в къщата си и предаде на Надан цялото си имущество, и робите, и слугините, и конете, и добитъка, и всичко останало, което беше притежавал и спечелил; и властта да наддава и да забранява остава в ръцете на Надан.

3 И Наіqâr си почиваше в къщата си и от време на време Наіqâr отиваше и отдаваше почитта си на краля и се връщаше у дома.

4 Сега, когато Надан разбра, че властта да наддава и да забранява е в собствените му ръце, той презря позицията на Наіqâr и му се присмиваше, и се зае да го обвинява винаги, когато се появи, казвайки: „Чичо ми Наіqâr е в своята възраст, и сега той не знае нищо.

5 И той започна да бие робите и слугините и да продава конете и камилите и да прахосва всичко, което чичо му Хайкар притежаваше.

6 И когато Хайкар видя, че няма състрадание към слугите си, нито към домочадието си, той стана и го изгони от къщата му и изпрати да съобщи на краля, че е разпилял притежанията си и провизиите си.

7 И царят стана и повика Надан и му каза: „Докато Хайкар е здрав, никой няма да властва над имуществото му, нито над дома му, нито над притежанията му.“

8 И ръката на Надан беше вдигната от чичо му Хайкар и от цялото му имущество и междувременно той нито влезе, нито излезе, нито го поздрави.

9 След това Хайкар го разка за труда си с Надан, сина на сестра му, и той продължи да бъде много наскърбен.

10 И Надан имаше по-малък брат на име Бенузардан, така че Хайкар го взе при себе си вместо Надан и го отгледа и го почиташе с най-голяма почит. И той му предаде всичко, което притежаваше, и го постави управител на дома си.

11 Сега, когато Надан разбра какво се е случило, той беше обзет от завист и ревност и той започна да се оплаква на всеки, който го разпитваше, и да се подиграва на своя чичо Хайкар, казвайки: „Чичо ми ме изгони от къщата си и има предпочете брат ми пред мен, но ако Всевишният Бог ми даде властта, ще доведе върху него нещастieto да бъде убит.

12 И Надан продължи да медитира за спънката, която можеше да измисли за него. И след известно време Надан го превъртя в ума си и написа писмо до Ахиш, син на Шах Мъдри, цар на Персия, в което казваше следното:

13 „Мир, здраве, сила и чест от Сенахериб, цар на Асирия и Ниневия, и от неговия везир и неговия секретар Хайкар до теб, о, велики царю! Нека има пенс между теб и мен.

14 И когато това писмо стигне до теб, ако станеш и отидеш бързо до равнината на Нисрин, и до Асирия, и Ниневия, аз ще ти предам царството без война и без бойна техника.'

15 И той написа още едно писмо от името на Хайкар до фараона, царя на Египет. „Нека има мир между теб и мен, о, могъщи кралю!

16 Ако по времето, когато това писмо стигне до теб, станеш и отидеш в Асирия и Ниневия до равнината Нисрин, аз ще ти предам царството без война и без бой.'

17 И писането на Надан беше подобно на писането на неговия чичо Хайкар.

18 Тогава той сгъна двете писма и ги запечата с печата на чичо си Хайкар; те все пак бяха в царския дворец.

19 Тогава той отиде и написа писмо по същия начин от краля до неговия чичо Хайкар: „Мир и здраве на моя везир, моя секретар, моя канцлер, Хайкар.

20 О, Хайкар, когато това писмо стигне до теб, събери всички войници, които са с теб, и нека бъдат свършени по облекло и по брой, и ги доведи при мен на петия ден в равнината на Нисрин.

21 И когато ме видиш там да идвам към теб, побързай и накарай армията да тръгне срещу мен

като враг, който ще се бие с мен, защото имам с мен посланиците на фараона, царя на Египет, за да могат да видят силата на нашите армия и може да се страхуват от нас, защото те са наши врагове и ни мразят.

22 Тогава той запечата писмото и го изпрати на Хайкар чрез един от слугите на краля. И той взе другото писмо, което беше написал, и го разпространи пред царя, прочете му го и му показа печата.

23 И когато царят чу какво има в писмото, той беше объркан от голямо недоумение и беше разгневен от голям и свиреп гняв, и каза: „Ах, аз показвах своята мъдрост! какво направих на Наіqâr, че той написа тези писма до враговете ми? Това ли е отплатата ми от него за моите облаги за него?"

24 И Надан му каза: Не бъди наскърбен, царю! нито се ядосвай, но нека отидем в равнината Нисрин и да видим дали приказката е вярна или не.

25 Тогава Надан стана на петия ден и взе краля, войниците и везира и те отидоха в пустинята до равнината Нисрин. И царят погледна, и ето! Наіqâr и армията бяха подредени.

26 И когато Наіqâr видя, че кралят е там, той се приближи и даде знак на армията да се движи както във война и да се бие в бой срещу краля, както беше намерено в писмото, той без да знае каква яма е изкопал Надан него.

27 И когато кралят видя действието на Хайкар, той беше обхванат от безпокойство, ужас и объркване и беше разгневен от голям гняв.

28 И Надан му каза: „Видя ли, о, господарю мой царю! какво е направил този нещастник? но не се ядосвай и не се натъжавай, нито страдай, но иди в къщата си и седни на трона си и аз ще доведа Хайкар при теб вързан и окован с вериги, и ще прогоня врага ти от теб без труд."

29 И кралят се върна на трона си, раздразнен за Хайкар, и не направи нищо по отношение на него. И Надан отиде при Хайкар и му каза: „Валла, о, чичо ми! Кралят наистина ти се радва с голяма радост и ти благодари, че си изпълнил това, което ти е заповядал.

30 И сега той ме изпрати при теб, за да можеш да освободиш войниците от задълженията им и да дойдеш при него със вързани ръце отзад и оковани крака, за да могат посланиците на фараона да видят това и кралят да бъде страх от тях и от техния крал.

31 Тогава Хайкар отговори и каза: „Да чуеш означава да се подчиниш.“ И той веднага стана и върза ръцете му отзад и окова краката му.

32 И Надан го взе и отиде с него при царя. И когато Хайкар влезе в присъствието на краля, той се поклони пред него на земята и пожела власт и вечен живот на краля.

33 Тогава царят каза: „О, Хайкар, мой секретар, управител на моите дела, мой канцлер, владетел на моята държава, кажи ми какво зло съм ти сторил, че ме възнагради с това грозно дело.“

34 Тогава му показаха буквите, написани от него и с неговия печат. И когато Наіqâr видя това, крайниците му потрепериха и езикът му се завърза веднага и той не можа да каже нито дума от страх; но той висеше глава към земята и беше ням.

35 И когато кралят видя това, той се почувства сигурен, че нещото е от него, и той веднага стана и им заповяда да убият Наіqâr и да ударят врата му с меч извън града.

36 Тогава Надан изкрещя и каза: „О, Хайкар, о, чернолице! каква ти е ползата от твоята медитация или твоята сила в извършването на това дело на краля?"

37 Така казва разказвачът. И името на мечоносеца беше Абу Самик. И царят му каза: „О, мечник! стани, иди, разцепи шията на Наіqâr пред вратата на къщата му и отхвърли главата му от тялото му на сто лакти."

38 Тогава Хайкар коленичи пред царя и каза: „Нека моят господар кралят е жив вечно! и ако искаш да ме убиеш, нека желанието ти се изпълни; и знам, че не съм виновен, но нечестивият човек трябва да даде сметка за своето нечестие; въпреки това, о, господарю кралю! Умолявам те и твоего приятелство, позволи на мечоносеца да предаде тялото ми на робите ми, за да ме погребат и нека твоят роб бъде твоята жертва.

39 Царят стана и заповяда на мечоносеца да направи с него според желанието му.

40 И той веднага заповяда на слугите си да вземат Наіqâr и мечоносеца и да отидат с него голи, за да могат да го убият.

41 И когато Хайкар разбра със сигурност, че ще бъде убит, той изпрати до жена си и ѝ каза: „Излез и ме посрещни и нека има с теб хиляда млади девици и ги облечи в пурпурни рокли и коприна, за да могат да плачат за мен преди смъртта ми.

42 И пригответи трапеза за мечника и за слугите му. И смесете много вино, за да пият.

43 И тя направи всичко, което ѝ заповяда. И тя беше много мъдра, умна и благоразумна. И тя обедини всички възможни учтивост и ученост.

44 И когато армията на краля и мечоносеца пристигнаха, намериха масата подредена, виното и разкошните ястия и започнаха да ядат и пият, докато се наядоха и се напиха.

45 Тогава Хайкар отведе мечоносеца настрана от компанията и каза: „О, Абу Самик, не знаеш ли, че когато царят Сархадум, бащата на Сенахериб, искаше да те убие, аз те взех и те скрих на определено място, докато гневът на царя утихна и той поиска теб?"

46 И когато те доведох в присъствието му, той се зарадва за теб; а сега си спомни добрината, която ти направих.

47 И знам, че кралят ще се разкае за мен и ще се разгневи с голям гняв за моята екзекуция.

48 Защото аз не съм виновен и ще бъде, когато ме представиш пред него в двореца му, ще срещнеш голямо щастие и ще знаеш, че Надан, синът на сестра ми, ме е измамил и ми е сторил това лошо

дело, и кралят ще се разкае, че ме е убил; а сега имам мазе в градината на къщата си и никой не знае за това.

49 Скрийте ме в него със знанието на жена ми. И имам роб в затвора, който заслужава да бъде убит.

50 Изведете го и го облечете в моите дрехи и заповядайте на слугите, когато са пияни, да го убият. Те няма да знаят кого убиват.

51 И отхвърлете главата му на сто лакти от тялото му и дайте тялото му на моите роби, за да го погребат. И ти ще натрупаш голямо съкровище с мен.

52 И тогава мечоносецът направи, както му беше заповядал Наіqâr, и той отиде при краля и му каза: "Да живее главата ти вечно!"

53 Тогава жената на Наіqâr му спускаше в скривалището всяка седмица това, което му беше достатъчно, и никой не знаеше за това, освен нея.

54 И историята беше разпространена и повторена и разпространена на всяко място за това как Хайкар Мъдрецът е бил убит и мъртъв, и всички хора от този град скърбят за него.

55 И те плакаха и казаха: „Уви за теб, о, Хайкар! и за твоята ученост и твоята учтивост! Колко жалко за теб и за твоето знание! Къде може да се намери друг като теб? и къде може да има човек толкова интелигентен, толкова учен, толкова опитен в управлението, че да прилича на теб, че да заеме твоето място?"

56 Но кралят се разкайваше за Хайкар и покаянието му не му помогна с нищо.

57 Тогава той извика Надан и му каза: „Иди и вземи приятелите си със себе си и направете траур и плач за чичо си Хайкар и го оплачете, както е обичаят, отдавайки почит на паметта му.“

58 Но когато Надан, глупавият, невежият, коравосърдечният, отиде в къщата на чичо си, той нито плака, нито скърби, нито риде, а събра безсърдечни и разпуснати хора и се зае да яде и пие.

59 И Надан започна да хваща слугините и робите, принадлежащи на Наіqâr, и ги върза и ги измъчваша и ги удряха с болки.

60 И той не уважаваше жената на чичо си, която го беше отгледала като свое момче, но искаше тя да падне в грях с него.

61 Но Наіqâr беше посечен в скривалището и той чу плача на своите роби и своите съседи и той възхвали Всевишния Бог, Милосърдния, и благодари, и той винаги се молеше и умоляваше Всевишния Бог .

62 И мечоносецът идваше от време на време при Наіqâr, докато той беше в средата на скривалището: и Наіqâr идваше и го умоляваше. И той го утеши и му пожела избавление.

63 И когато историята беше съобщена в други страни, че Хайкар Мъдрецът е бил убит, всички крале бяха наскърбени и презряха цар Сенахериб и оплакаха Хайкар, решаващият гатанки.

ГЛАВА 4

„Гатанките на Сфинкса“. Какво наистина се случи с Ахикар. Завръщането му.

1 И когато царят на Египет се увери, че Хайкар е убит, той стана незабавно и написа писмо до цар Сенахериб, напомняйки му в него „за мира, здравето, мощта и честта, които желаем специално за теб, мойт любим брат, цар Сенахирим.

2 Искях да построя замък между небето и земята и искам ти да ми изпратиш мъдър, умен човек от себе си, който да го построи за мен и да ми отговори на всичките ми въпроси, и да мога да имам данъци и мита на Асирия за три години.“

3 След това запечата писмото и го изпрати на Сенахирим.

4 Той го взе, прочете го и го даде на своите везири и на благородниците на неговото царство и те бяха объркани и засрамени, а той беше разгневен от голям гняв и беше озадачен как трябва да постъпи.

5 Тогава той събра старците и учените мъже и мъдреците и философите, гадателите и астролозите и всички, които бяха в страната му, и им прочете писмото и им каза: „Кой от вас ще отидете при египетския цар фараона и му отговорете на въпросите му?“

6 И те му казаха: „О, господарю наш, царю! знай, че в твоето кралство няма никой, който да е запознат с тези въпроси, освен Хайкар, твоят везир и секретар.

7 Но що се отнася до нас, ние нямаме умения в това, освен ако не е Надан, синът на сестра му, защото той го научи на цялата си мъдрост, учение и знание. Повикай го при себе си, може би ще развърже този твърд възел.

8 Тогава царят повика Надан и му каза: Погледни това писмо и разбере какво има в него. И когато Надан го прочете, той каза: „О, господарю! кой може да построи замък между небето и земята?"

9 И когато кралят чу речта на Надан, той се наскърби с голяма и тежка скръб и слезе от трона си и седна в пепелта, и започна да плаче и да риде над Хайкар.

10 Казвайки: „О, скръб моя! О, Хайкар, който знаеше тайните и загадките! горко ми за теб, о, Хайкар! О, учителю на моята страна и владетелю на моето царство, къде ще намеря твоя подобен? О, Хайкар, учителю на моята страна, къде да се обърна за теб? горко ми за теб! как те унищожих! и аз слушах приказките на едно глупаво, невежо момче без знание, без религия, без мъжество.

11 Ах! и отново Ах за себе си! кой може да ми те даде само веднъж или да ми съобщи, че Хайкар е жив? и бих му дал половината от царството си.

12 Откъде ми е това? Ах, Хайкар! за да мога да те видя поне веднъж, за да мога да се наситя да те гледам и да ти се наслаждавам.

13 Ах! О, скръбта ми по теб завинаги! О, Хайкар, как те убих! и не се бавих в твоя случай, докато не видях края на въпроса.

14 И царят плачеше ден и нощ. Сега, когато мечоносецът видя гнева на краля и скръбта му за Хайкар, сърцето му се смекчи към него и той се приближи до него и му каза:

15 „О, господарю мой! заповядай на слугите си да ми отсекаат главата. Тогава царят му каза: „Горко ти, Абу Самик, каква е твоята вина?“

16 И мечоносецът му каза: „О, господарю мой! всеки роб, който действа противно на думата на господаря си, бива убит, а аз действах противно на твоята заповед.'

17 Тогава царят му каза: „Горко ти, о, Абу Самик, в какво си действал противно на моята заповед?“

18 И мечоносецът му каза: „О, господарю мой! ти ми заповяда да убия Наіqâr и знаех, че ще се разкаеш за него и че той беше онеправдан, и го скрих на определено място и убих един от робите му и той сега е в безопасност в цистерна и ако ми заповядаш, ще го доведе при теб.

19 И царят му каза. „Горко ти, о, Абу Самик! ти ми се подигра и аз съм твой господар.

20 И мечоносецът му каза: „Не, но в живота на главата ти, о, господарю! Наіqâr е в безопасност и жив.

21 И когато кралят чу тази дума, той се почувства сигурен в въпроса и главата му се завъртя, и той припадна от радост, и той им заповяда да доведат Наіqâr.

22 И той каза на мечника: „О, верен слуга! ако речта ти е истина, бих искал да те обогатя и да издигна достойнството ти над това на всички твои приятели.

23 И мечоносецът продължи радостен, докато стигна до къщата на Хайкар. И той отвори вратата на скривалището, слезе и намери Хайкар седнал, хвалец Бог и Му благодарейки.

24 И той му извика, казвайки: „О, Хайкар, нося най-голямата радост, щастие и наслада!“

25 И Хайкар му каза: „Какви са новините, о, Абу Самик?“ И той му разказа всичко за фараона от началото до края. После го взе и отиде при царя.

26 И когато царят го погледна, той го видя в състояние на нужда, и че косата му беше пораснала дълга като на дивите зверове и ноктите му като ноктите на орел, и че тялото му беше мръсно от прах, и цветът на лицето му се беше променил и избледнял и сега беше като пепел.

27 И когато царят го видя, той се наскърби за него и веднага стана и го прегърна и го целуна, и плака над него и каза: „Хвала на Бога! който те върна при мен.

28 Тогава той го утеши и утеши. И той съблече мантията си и я облече на мечоносеца, беше много милостив към него и му даде голямо богатство и накара Хайкар да си почине.

29 Тогава Хайкар каза на царя: „Нека моят господар царят е жив вечно! Това са делата на децата на света. Отгледах си една палма, за да се облегна на нея, а тя се огъна настрани и ме хвърли.

30 Но, Господи мой! тъй като се явих пред теб, нека грижите не те потискат! И царят му каза: „Благословен да е Бог, който ти показва милост и

позна, че си онеправдан, и те спаси и те избави от убийство.

31 Но отидете в топлата баня и обръснете главата си, и изрежете ноктите си, и сменете дрехите си, и се забавлявайте за интервал от четиридесет дни, за да можете да направите добро на себе си и да подобрите състоянието си и цвета на лицето си може да се върне при теб.

32 Тогава кралят съблече скъпата си дреха и я облече на Хайкар, а Хайкар благодари на Бог и се поклони на краля и си отиде в жилището си радостен и щастлив, възхвалявайки Всевишния Бог.

33 И домашните му се зарадваха с него, и приятелите му, и всички, които чуха, че е жив, също се зарадваха.

ГЛАВА 5

Буквата на "загадките" се показва на Ахикар. Момчетата на орлите. Първото пътуване със "самолет". Заминаване за Египет. Ахикар, като човек на мъдростта има и чувство за хумор. (Стих 27).

1 И той направи, както му заповяда царят, и си почина четиридесет дни.

2 Тогава той облече най-ярката си рокля и отиде да язди при царя, с неговите роби зад него и пред него, радостен и възхитен.

3 Но когато Надан, синът на сестра му, разбра какво става, обзе го страх и ужас, и той беше в недоумение, без да знае какво да прави.

4 И когато Хайкар го видя, той влезе в присъствието на краля и го поздрави, а той отвърна на поздрава и го накара да седне до него, като му каза:

„О, скъпи мой Хайкар! виж тези писма, които царят на Египет изпрати до нас, след като чу, че си убит.

5 Те ни разгневиха и ни победиха, и много от хората в страната ни избягаха в Египет от страх от данъците, които египетският цар изпрати да изисква от нас.

6 Тогава Хайкар взе писмото, прочете го и разбра съдържанието му.

7 Тогава той каза на царя. „Не се гневи, о, господарю! Ще отида в Египет и ще върна отговорите на фараона и ще му покажа това писмо и ще му отговоря за данъците и ще изпратя обратно всички онези, които са избягали; и ще посрамя враговете ти с помощта на Всевишния Бог и за щастieto на твоето царство.'

8 И когато кралят чу тази реч от Наіqâr, той се зарадва с голяма радост и сърцето му се разшири и той му показва благоволение.

9 И Хайкар каза на царя: „Дай ми отсрочка от четиридесет дни, за да мога да разгледам този въпрос и да го реша.“ И царят разреши това.

10 И Хайкар отиде в жилището си и той заповяда на ловците да хванат две млади орлета за него, и те ги хванаха и ги донесоха при него; и той заповяда на тъкачите на въжета да изтъкат два кабела от памук за него, всеки от тях дълги две хиляди лакти, и той накара да доведат дърводелците и им нареди да направят две големи кутии, и те направиха това.

11 Тогава той взе две малки момчета и прекарваше всеки ден в жертване на агнета и хранене на орлите и момчетата, и караше момчетата да яздят на гърбовете на орлите, и той ги върза със здрав възел, и завърза кабела за краката на орлите и ги остави да се издигат нагоре малко по малко всеки ден, на разстояние от десет лакътя, докато свикнат и бъдат обучени на това; и те се издигнаха по цялата дължина на въжето, докато достигнаха небето; момчетата са по гръб. После ги привлече към себе си.

12 И когато Наіqâг видя, че желанието му се изпълни, той нареди на момчетата, че когато бъдат отнесени нагоре към небето, те трябва да извикат, казвайки:

13 Донесете ни глина и камъни, за да построим замък на цар Фараона, защото сме празни.

14 И Хайкар никога не е свършил да ги обучава и упражнява, докато не достигнат възможно най-високата точка (на умение).

15 След това, като ги остави, отиде при царя и му каза: „О, господарю! работата е завършена според вашето желание. Стани с мен, за да ти покажа чудото.

16 Така че царят скочи и седна с Хайкар и отиде на широко място и изпрати да доведат орлите и момчетата, а Хайкар ги завърза и ги пусна във въздуха по цялата дължина на въжетата и те започнаха да викат като той ги беше научил. После ги придърпа към себе си и ги постави на местата им.

17 И царят и онези, които бяха с него, се чудеха с голямо учудване: и царят целуна Хайкар между очите си и му каза: „Върви си с мир, о, любими мой! О, гордост на моето кралство! в Египет и отговори на въпросите на фараона и го победи със силата на Всевишния Бог.'

18 Тогава той се сбогува с него, взе войските си и армията си, младите мъже и орлите и отиде към жилищата на Египет; и когато пристигна, той се обърна към страната на царя.

19 И когато народът на Египет разбра, че Сенахериб е изпратил човек от своя Частен съвет да говори с фараона и да отговори на въпросите му, те донесоха новината на цар Фараона и той изпрати група от своите Частни съветници да го доведат пред него .

20 И той дойде и влезе в присъствието на фараона и му се поклони, както подобава на царете.

21 И той му каза: „О, господарю мой царю! Царят Сенахирим те поздравява с изобилие от мир, сила и чест.

22 И той изпрати мен, който съм един от неговите роби, за да мога да ти отговоря на твоите въпроси и да изпълня всичките ти желания; защото ти изпрати да потърсиш от господаря ми краля човек, който да ти построи замък между небето и земята.

23 И аз с помощта на Всевишния Бог и твоето благородно благоволение и силата на моя господар краля ще го построя за теб, както желаш.

24 Но, о, господарю мой царю! това, което каза в него за данъците на Египет за три години - сега стабилността на едно царство е стриктна справедливост и ако спечелиш и моята ръка няма

умения да ти отговори, тогава моят господар царят ще ти изпрати данъците, които споменахте.

25 И ако съм ти отговорил на въпросите ти, ще остане за теб да изпратиш всичко, което си споменал, на господаря ми царя.

26 И когато фараонът чу тази реч, той се учуди и беше объркан от свободата на езика си и приятността на речта си.

27 И цар Фараон му каза: „О, човече! как се казваш? И той каза: „Твоят слуга е Абикам, а аз малка мравка от мравките на цар Сенахериб.“

28 И фараонът му каза: Нямах ли господарят ти повисоко достойнство от теб, че ми изпрати малка мравка да ми отговори и да говори с мен?

29 И Хайкар му каза: „О, господарю мой, царю! Бих искал Всевишния Бог да мога да изпълня това, което мислиш, защото Бог е със слабите, за да посрами силните.

30 Тогава фараонът заповяда да приготвят жилище за Абикам и да му доставят храна, месо и напитки и всичко, от което се нуждае.

31 И когато свърши, три дни по-късно фараонът се облече в пурпурно и червено и седна на трона си, а всичките му везири и магнатите на неговото царство стояха със скръстени ръце, краката им близо един до друг и наведени глави.

32 И фараонът изпрати да доведат Абикам и когато той беше представен пред него, той се поклони пред него и целуна земята пред него.

33 И царят фараон му каза: „О, Абикам, на кого приличам аз? и благородниците на моето царство на кого приличат?“

34 И Хайкар му каза: „О, господарю мой, роднина, ти си като идола Бел, а благородниците на твоето царство са като негови слуги.“

35 Той му каза: Иди и се върни тук утре. Така Хайкар отиде, както му беше заповядал цар Фараон.

36 И на следващия ден Хайкар отиде в присъствието на фараона, поклони се и застана пред царя. И фараонът беше облечен в червено, а благородниците бяха облечени в бяло.

37 И фараонът му каза: „О, Абикам, на кого приличам аз? и благородниците на моето царство на кого приличат?“

38 И Абикам му каза: „О, господарю мой! ти си като слънцето и твоите слуги са като неговите лъчи. И фараонът му каза: Иди в жилището си и ела тук утре.

39 Тогава фараонът заповяда на двора си да носи чисто бяло и фараонът беше облечен като тях и седна на трона си, и им заповяда да доведат Хайкар. И той влезе и седна пред него.

40 И фараонът му каза: „О, Абикам, на кого приличам аз? и моите благородници, на кого са като те?

41 И Абикам му каза: „О, господарю мой! ти си като луната и твоите благородници са като планетите и звездите.' И фараонът му каза: Иди и утре бъди тук.

42 Тогава фараонът заповяда на слугите си да носят дрехи в различни цветове и фараонът носеше червена кадифена рокля и седна на трона си, и им

заповяда да доведат Абикам. И той влезе и му се поклони.

43 И той каза: „О, Абикам, на кого приличам аз? и моите войски, на кого са като те? И той каза: „О, господарю! ти си като месец април и армиите ти са като неговите цветя.

44 И когато царят го чу, той се зарадва с голяма радост и каза: „О, Абикам! за първи път ме сравни с идола Бел, а благородниците ми с неговите слуги.

45 И втори път ме сравни със слънцето, а моите благородници със слънчевите лъчи.

46 И третият път ме сравни с луната, а благородниците ми с планетите и звездите.

47 И за четвъртия път ти ме сравни с месец април и моите благородници с неговите цветя. Но сега, о, Абикам! кажи ми, твоят господар, цар Сенахирим, на кого прилича? и неговите благородници, на кого са като те?

48 И Хайкар извика със силен глас и каза: „Бъди далеч от мен да споменавам моя господар краля и ти, седнал на твоя трон. Но стани на краката си, за да мога да ти кажа на кого прилича моят господар кралят и на кого приличат благородниците му.

49 И фараонът беше объркан от свободата на езика си и смелостта му в отговора. Тогава фараонът стана от трона си и застана пред Хайкар и му каза: „Кажи ми сега, за да мога да разбера на кого прилича твоят господар, царят, и неговите благородници, на кого приличат.“

50 И Хайкар му каза: „Моят господар е Богът на небето и неговите благородници са светкавиците и гръмотевиците, и когато той пожелае, духат ветрове и вали дъжд.

51 И той заповядва на гръмотевицата, и тя светва и вали, и той държи слънцето, и то не дава светлината си, и луната, и звездите, и те не кръжат.

52 И той заповядва на бурята и тя духа и вали дъжд, и тя потъпква април и унищожава цветята му и къщите му.'

53 И когато фараонът чу тази реч, той беше силно объркан и беше разгневен от голям гняв, и му каза: „О, човече! кажи ми истината и ми позволи да разбера кой си всъщност.

54 И той му каза истината. „Аз съм Хайкар, писарят, най-великият от частните съветници на цар Сенахериб, и аз съм негов везир и управител на неговото кралство, и негов канцлер.“

55 И той му каза: „Ти каза истината в тази дума. Но чухме за Хайкар, че цар Сенахериб го е убил, но ти изглеждаш жив и здрав.

56 И Хайкар му каза: „Да, така беше, но слава на Бог, който знае какво е скрито, защото моят господар царят заповяда да бъде убит и той повярва на думата на развратни хора, но Господ избави мен и блажен е този, който се уповава на Него.

57 И фараонът каза на Хайкар: „Иди и утре бъди тук и ми кажи дума, която никога не съм чувал от моите благородници, нито от хората на моето царство и моята страна.“

ГЛАВА 6

Уловката успява. Ахикар отговаря на всеки въпрос на фараона. Момчетата на орлите са кулминацията на деня. Остроумието, което толкова рядко се среща в древните писания, е разкрито в стихове 34-45.

1 И Хайкар отиде в жилището си и написа писмо, като каза в него следното:

2 От Сенахериб, асирийския цар. и Ниневия на фараона, царя на Египет.

3 „Мир на теб, братко мой! и това, което ти уведомяваме с това, е, че брат има нужда от брат си и крале един от друг, и моята надежда от теб е, че ще ми дадеш назаем деветстотин таланта злато, защото имам нужда от него за продоволствието на някои от войниците, че мога да го похарча за тях. И след малко ще ти го изпратя.

4 Тогава той сгъна писмото и го представи на фараона на следващия ден.

5 И когато го видя, той се смути и му каза: „Наистина, никога не съм чувал нещо подобно на този език от никого.“

6 Тогава Хайкар му каза: „Наистина това е дълг, който дължиш на моя господар краля.“

7 И фараонът прие това, като каза: „О, Хайкар, подобни на теб са онези, които са честни в службата на царете.

8 Благословен да бъде Бог, който те направи съвършен в мъдрост и те украси с философия и знание.

9 И сега, о, Хайкар, остава това, което желаем от теб, да построиш като замък между небето и земята.'

10 Тогава Хайкар каза: „Да чуеш означава да се подчиниш. Ще ти построя замък според твоето желание и избор; но, о, господарю мой, аз ни приготвям вар, камък, глина и майстори и имам опитни строители, които ще строят за вас, както желаете.

11 И царят пригответи всичко това за него и те отидоха на широко място; и Наіqâr и неговите момчета дойдоха при него и той взе орлите и младите мъже със себе си; и кралят и всичките му благородници отидоха и целият град се събра, за да видят какво ще направи Хайкар.

12 Тогава Хайкар пусна орлите от кутиите и завърза младите мъже на гърбовете им и завърза въжетата за краката на орлите и ги пусна във въздуха. И те се издигнаха нагоре, докато останаха между небето и земята.

13 И момчетата започнаха да викат, казвайки: „Донесете тухли, донесете глина, за да построим замъка на краля, защото стоим без работа!“

14 И тълпата беше учудена и недоумяваща, и се чудеа. И царят и неговите благородници се чудеа.

15 И Хайкар и слугите му започнаха да бият работниците и те викаха към войските на царя, казвайки им: „Донесете на квалифицираните работници каквото искат и не им пречете да работят.“

16 И царят му каза: Ти си луд; кой може да донесе нещо до това разстояние?

17 И Хайкар му каза: „О, господарю мой! как да построим замък във въздуха? и ако моят господар кралят беше тук, той щеше да построи няколко замъка за един ден.

18 И фараонът му каза: „Иди, о, Хайкар, в жилището си и си почини, защото ние се отказахме да строим замъка, и утре ела при мен.“

19 Тогава Хайкар отиде в жилището си и на следващия ден се яви пред фараона. И фараонът каза: „О, Хайкар, какви новини има за коня на твоя господар? защото, когато той цвърти в страната на Асирия и Ниневия, и нашите кобили чуят гласа му, те хвърлят малките си.

20 И когато Хайкар чу тази реч, той отиде и взе една котка, върза я и започна да я бичува с яростно бичуване, докато египтяните го чуха и те отидоха и казаха на царя за това.

21 И фараонът изпрати да доведат Наіqâr и му каза: „О, Наіqâr, защо биеш така и биеш този тъп звяр?“

22 И Хайкар му каза, господарю мой царю! наистина тя ми извърши грозна постъпка и заслужи това биене и бичуване, защото моят господар цар Сенахериб ми беше дал хубав петел и той имаше силен истински глас и познаваше часовете на деня и нощта.

23 И тази нощ котката стана, отрязва главата си и си отиде, и заради това деяние я почерпих с това.

24 И фараонът му каза: „О, Хайкар, виждам от всичко това, че ти остаряваш и си в старческа възраст, защото между Египет и Ниневия има шестдесет и осем парасанга, и как тя отиде тази нощ и отсече главата на петела си и да се върнеш?

25 И Хайкар му каза: „О, господарю мой! ако имаше такова разстояние между Египет и Ниневия, как биха могли твоите кобили да чуят, когато конят на моя господар, царя, цвили и да хвърлят малките си? и как би могъл гласът на коня да достигне до Египет?“

26 И когато фараонът чу това, той разбра, че Хайкар е отговорил на въпросите му.

27 И фараонът каза: „О, Хайкар, искам да ми направиш въжета от морския пясък.“

28 И Хайкар му каза: „О, господарю мой царю! Нареди им да ми донесат въже от съкровищницата, за да мога да направя подобно на него.“

29 Тогава Наіqâr отиде в задната част на къщата и проби дупки в бурния бряг на морето и взе шепя пясък в ръката си, морски пясък, и когато слънцето изгря, и проникна в дупките, той се разпръсна пясъкът на слънцето, докато не стана сякаш изтъкан като въжета.

30 И Хайкар каза: „Заповядай на слугите си да вземат тези въжета и когато пожелаеш, аз ще ти изплета няколко като тях.“

31 И фараонът каза: „О, Хайкар, тук имаме воденичен камък и той беше счупен и искам да го зашиеш.“

32 Тогава Хайкар го погледна и намери друг камък.

33 И той каза на фараона: „О, господарю мой! Аз съм чужденец: и нямам инструмент за шиене.

34 Но искам да заповядаш на твоите верни обушари да изрежат шила от този камък, за да мога да уший този воденичен камък.

35 Тогава фараонът и всичките му велможи се засмяха. И той каза: "Благословен да бъде Всевишният Бог, който ти даде този ум и знание."

36 И когато фараонът видя, че Хайкар го победи и му върна отговорите, той веднага се развълнува и им заповяда да съберат за него тригодишни данъци и да ги донесат на Хайкар.

37 И той съблече дрехите си и ги облече на Хайкар, войниците му и слугите му и му даде разносните по пътуването му.

38 И той му каза: „Върви си с мир, о, сила на неговия господар и гордост на неговите Доктори! имаш ли някой от султаните като теб? предайте моите поздравии на вашия господар цар Сенахериб и му кажете как сме му изпратили подаръци, защото царете се задоволяват с малко.'

39 Тогава Хайкар стана и целуна ръцете на цар Фараона и целуна земята пред него, и му пожела сила и постоянство, и изобилие в съкровищницата му, и му каза: „О, господарю мой! Желая от теб нито един наш сънародник да не остане в Египет.

40 И фараонът стана и изпрати глашатаи да провъзгласят по улиците на Египет, че никой от хората на Асирия или Ниневия не трябва да остава в земята на Египет, но че те трябва да отидат с Хайкар.

41 Тогава Хайкар отиде и се сбогува с цар Фараон и тръгна, търсейки земята на Асирия и Ниневия; и той имаше някои съкровища и голямо богатство.

42 И когато новината достигна до цар Сенахериб, че Хайкар идва, той излезе да го посрещне и му се зарадва изключително много с голяма радост и го прегърна и го целуна и му каза: „Добре дошъл у дома: О, роднине! брат ми Хайкар, силата на моето кралство и гордостта на моето царство.

43 Поискай каквото искаш от мен, дори и да искаш половината от царството ми и от притежанията ми.'

44 Тогава Хайкар му каза: „О, господарю мой царю, живея вечно! Покажете благоволение, о, господарю мой кралю! на Абу Самик вместо мен, защото животът ми беше в ръцете на Бог и в неговите.“

45 Тогава каза царят Сенахирим: „Чест да бъде за теб, о, любими мой Хайкар! Ще направя положението на Абу Самик, мечоносеца, по-високо от всичките ми тайни съветници и моите любимци.

46 Тогава царят започна да го разпитва как се е държал с фараона от първото му идване до момента, в който той се оттегли от присъствието му, и как е отговорил на всичките му въпроси, и как е получил данъците от него, и промените на облеклото и подаръците.

47 И царят Сенахериб се зарадва с голяма радост и каза на Хайкар, „Вземи каквото искаш от този данък, защото всичко е в ръцете ти.“

48 И Haiqâr mid: „Нека царят живее вечно! Не желая нищо друго освен безопасността на моя господар краля и продължаването на неговото величие.

49 О, господарю мой! какво мога да направя с богатството и подобните му? но ако ми покажеш благосклонност, дай ми Надан, сина на сестра ми, за да мога да му отплатя за това, което ми причини, и ми дай кръвта му и ме считай за невинен за това.

50 И царят Сенахирим каза: „Вземи го, дадох ти го.“ И Хайкар взе Надан, сина на сестра си, и върза ръцете му с железни вериги, и го заведе в жилището му, и сложи тежка окова на краката му, и я върза със стегнат възел, и след като го върза така, той го хвърли в тъмна стая, до мястото за отдиш, и назначи Небу-хал като страж над него, за да му дава един хляб и малко вода всеки ден.

ГЛАВА 7

Притчите на Ахикар, в които той завършва образованието на своите племенници. Поразителни сравнения. Ахикар нарича момчето с живописни имена. Тук свършва историята на Ахикар.

1 И когато Хайкар влизаше или излизаше, той се караше на Надан, сина на сестра му, като му казваше мъдро:

2 „О, Надан, момчето ми! Сторих ти всичко добро и добро, а ти ме възнагради за това с грозно и лошо и с убийство.

3 „О, сине мой! казва се в поговорките: Който не слуша с ухото си, ще го накарат да слуша с челото на врата си.“

4 И Надан каза: „Заради каква причина си ми ядосан?“

5 И Хайкар му каза: „Защото аз те отгледах, и те научих, и ти отдадох почит и уважение, и те направих велик, и те отгледах с най-доброто от породата, и те поставих на моето място, за да можеш да бъдеш мой наследник в света, а ти ме уби и ми отплати с гибелта ми.

6 Но Господ знаеше, че съм онеправдана, и Той ме спаси от стоката, която ми беше поставил, защото Господ лекува съкрушените сърца и възпрепятства завистливите и надменните.

7 О, момчето ми! ти беше за мен като скорпион, който, когато удари медта, я пронизва.

8 О, момчето ми! ти си като газела, която яде корените на лудата, и това ме добавя днес, а утре те ще почернеят, те се крият в корените ми.“

9 О, момчето ми! ти си бил при онзи, който е виждал другаря си гол в мразовитото време на зимата; и той взе студена вода и я изля върху него.

10 О, момчето ми! ти беше за мен като човек, който взе камък и го хвърли към небето, за да убие с камъни своя Господ. И камъкът не удари и не достигна достатъчно високо, но стана причина за вина и грях.

11 О, момчето ми! ако ме беше почитал и ме уважавал, и беше послушал думите ми, ти щеше да

бъдеш мой наследник и щеше да царуваш над моите владения.

12 О, сине мой! знаеш, че ако опашката на кучето или прасето беше дълга десет лакътя, тя нямаше да се доближи до стойността на коня, дори и да беше като коприна.

13 О, момчето ми! Мислех, че ти щеше да бъдеш мой наследник след смъртта ми; и ти поради завистта си и наглостта си искаше да ме убиеш. Но Господ ме избави от твоето лукавство.

14 О, сине мой! ти беше за мен като капан, който беше поставен на бунището и дойде едно врабче и намери капана, поставен. И врабчето каза на капана: "Какво правиш тук?" Капанът каза: "Моля се тук на Бог."

15 И чучулигата също го попита: "Какво е парчето дърво, което държиш?" Капанът каза: „Това е млад дъб, на който се облягам по време на молитва“.

16 Чучулигата каза: "А какво е това нещо в устата ти?" Капанът казал: „Това е хляб и храни, които нося за всички гладни и бедни, които се приближат до мен.“

17 Чучулигата каза: „Тогава мога ли да дойда напред и да ям, защото съм гладна?“ И капанът му каза: „Ела напред“. И чучулигата се приближи, за да яде.

18 Но капанът изскочи и хвана чучулигата за врата.

19 И чучулигата отговори и каза на капана: „Ако това е твоят хляб за гладните, Бог не приема твоите милостини и твоите добри дела.

20 И ако това е твоят пост и твоите молитви, Бог не приема от теб нито твоя пост, нито твоята молитва, и Бог няма да усъвършенства това, което е добро за теб."

21 О, момчето ми! ти беше за мен (като) лъв, който се сприятели с магаре, а магарето вървеше пред лъва за известно време; и един ден лъвът скочи върху магарето и го изяде.

22 О, момчето ми! ти беше за мен като дървеник в житото, защото не прави нищо добро, но разваля житото и го гризе.

23 О, момчето ми! ти беше като човек, който пося десет мери жито и когато дойде време за жътва, той стана и го пожъна, и ожъна, и вършееше, и се трудеше над него докрай, и се оказаха десет мерки, а господарят му каза: "О, мързеливец! Не си пораснал и не си се смалил."

24 О, момчето ми! ти беше за мен като яребицата, която беше хвърлена в мрежата и тя не можа да се спаси, но извика яребиците, за да ги хвърли със себе си в мрежата.

25 О, сине мой! ти беше за мен като кучето, което беше студено и влезе в къщата на грънчаря да се стопли.

26 И когато се стопли, започна да лае по тях и те го изгониха и го биеха, за да не ги хапе.

27 О, сине мой! ти беше за мен като прасето, което влезе в горещата баня с хора с качество, а когато излезе от горещата баня, видя мръсна дупка, падна и се оваля в нея.

28 О, сине мой! ти беше за мен като козела, който се присъедини към другарите си по пътя им към жертвата и не успя да се спаси.

29 О, момчето ми! кучето, което не се храни от лова си, става храна за мухи.

30 О, сине мой! ръката, която не работи и не оре и (която) е алчна и хитра, ще бъде отсечена от рамото си.

31 О, сине мой! окото, в което не се вижда светлина, гарваните ще го кълбат и ще го изтръгнат.

32 О, момчето ми! ти беше за мен като дърво, чиито клони рязаха, и им каза: "Ако нещо от мен не беше в ръцете ти, наистина нямаше да можеш да ме отрежеш."

33 О, момчето ми! ти си като котката, на която казаха: „Престани да крадеш, докато не направим за теб златна верига и те нахраним със захар и бадеми“.

34 И тя каза: Не съм забравила занаята на баща си и майка си.

35 О, сине мой! ти беше като змията, която яздеше на трън, когато беше в средата на река, и един вълк ги видя и каза: "Злоба върху пакост и нека този, който е по-пакостлив от тях, да насочи и двете."

36 И змията каза на вълка: „Агнетата, козите и овцете, които си ял през целия си живот, ще ги върнеш ли на бащите им и на родителите им или не?“

37 Вълкът каза: "Не." И змията му каза: Мисля, че след себе си ти си най-лошият от нас.

38 О, момчето ми! Аз те нахраних с добра храна, а ти не ме нахрани със сух хляб.

39 О, момчето ми! Дадох ти подсладена вода. пиение и добър сироп, а вода от кладенеца не ми даде да пия.

40 О, момчето ми! Аз те научих и те възпитах, и ти изкопа скривалище за мен и ме скри.

41 О, момчето ми! Възпитах те с най-добро възпитание и те възпитах като висок кедър; и ти ме изкриви и огъна.

42 О, момчето ми! надеждата ми беше за теб, че ще ми построиш укрепен замък, за да мога да бъда скрит от враговете си в него, и ти стана за мен като заровен в дълбините на земята; но Господ се смили над мен и ме избави от твоето лукавство.

43 О, момчето ми! Пожелах ти добро, а ти ме възнагради със зло и омраза, а сега бих искал да ти изтръгна очите и да те направя храна за кучета, и да ти отрежа езика, и да ти сваля главата с острието на меч, и ти отплати за гнусните ти дела.'

44 И когато Надан чу тази реч от своя чичо Хайкар, той каза: „О, чичо мой! постъпи с мен според твоето знание и ми прости греховете, защото кой е съгрешил като мен, или кой прощава като теб?

45 Приеми ме, о, чичо ми! Сега аз ще слугувам в къщата ти, ще отглеждам конете ти, ще измета изпражненията на добитъка ти и ще паса овцете ти, защото аз съм нечестивият, а ти си праведният: аз съм виновният, а ти ще прощаваш.

46 И Хайкар му каза: „О, момчето ми! ти си като дървото, което беше безплодно край водата и господарят му искаше да го отсече и то му каза:

„Премести ме на друго място и ако не дам плод, отсеци ме“.

47 И неговият господар му каза: „Ти като си край водата, не си дал плод, как ще дадеш плод, когато си на друго място?“

48 О, момчето ми! старостта на орела е по-добра от младостта на враната.

49 О, момчето ми! рекоха на вълка: „Пази се от овцете, за да не те нарани прахът им“. И вълкът казал: "Утайката от овчето мляко е полезна за очите ми."

50 О, момчето ми! те накараха вълка да отиде на училище, за да се научи да чете, и му казаха: "Кажи А, Б." Той каза: "Агнешко и яре в моята камбана"

51 О, момчето ми! те оставиха задника на масата и той падна и започна да се търкаля в прахта и единият каза: „Нека се търкаля сам, защото това е неговата природа, той няма да се промени.

52 О, момчето ми! поговорката е потвърдена, която гласи: "Ако родиш момче, наречи го твой син, а ако отгледаш момче, наречи го свой роб."

53 О, момчето ми! който върши добро, ще го срещне с добро; и който върши зло, ще се срещне със зло, защото Господ въздава на човека според мярката на делата му.

54 О, момчето ми! какво да ти кажа повече от тези думи? защото Господ знае скритото и е запознат с мистериите и тайните.

55 И Той ще ти отплати и ще съди между мен и теб, и ще ти въздаде според заслугата ти.',

56 И когато Надан чу тази реч от чичо си Хайкар, той веднага се поду и стана като издухан пикочен мехур.

57 И крайниците му се подуха, краката му, краката му и хълбоците му, и той беше разкъсан и коремът му се пръсна и вътрешностите му бяха разпръснати, и той загина и умря.

58 И последният му край беше унищожение и той отиде в ада. Защото, който копае яма за брат си, ще падне в нея; и който поставя капани, ще бъде уловен в тях.

59 Ето какво се случи и (какво) намерихме за приказката за Наіqâr, и слава на Аллах завинаги. Амин и мир.

60 Тази хроника е завършена с помощта на Бог, нека бъде благословен! Амин, амин, амин.